

An abstract painting with a complex, swirling composition. The upper portion is dominated by warm, golden-yellow and orange tones, with some purple and pink accents. The lower portion is dominated by deep, dark blue and purple tones, with some lighter, almost white, speckles and swirls. The overall effect is one of intense, turbulent energy and emotional depth.

Светла Панайотова

**МОРЕ, НЕБЕ,
ЗЕМЯ, ЛЮБОВ**

„АДТ“

Светла Панайотова

МОРЕ, НЕБЕ, ЗЕМЯ, ЛЮБОВ

МОРЕ,

НЕБЕ,

ЗЕМЯ,

ЛЮБОВ,

„АДТ“

Пловдив, 2007 г.

Посвещавам на Светлите същества от Божествените йерархии - носители на живота и растителността, на огъня и топлината, на времето, движението, изкуствата, интелигентността и радостта, на волята, хармонията и Любовта, не само на Земята, но и в цялата Вселена.

Светла Панайотова
МОРЕ, НЕБЕ, ЗЕМЯ, ЛЮБОВ

Фотоси: Авторката

Художник корица: Катя Христова

Художник: Лили Димкова, Добринка Златарева

Редактор: Мария Тоскова

Коректор: Красимира Станева

Предпечат и печат: „АДГ“

ISBN: 978-954-794-066-6

Толкова много стихове са посветени на Земята, Небето, Морето, Любовта!

Толкова прекрасни, силни, нежни и топли слова са втъкани в проза, стихове, песни, сътворявани от сътворението на света, откакто "Бог беше слово и словото беше у Бога!"

И пак творим, пеем песни, пишем стихове: за синьо-зелената планета Земя, върху която се раждаме, живеем, дишаме, многократно идваме и си отиваме; за Небето, което ни обгръща и пази, зове душите ни, духа, с необятността си, съхранява ни в своите селения; за Морето на нашия живот - живата, пречистваща вода, желанията ни, копнежите, стремежите; за Любовта-огън, Любовта-светлина, Любовта-топлина, която ражда красотата, движението, ритъма, хармонията... на Вечноменящия се живот - тук и там, сега и всякога, и во веки веков!

МОРЕ,

от хиляди вълни,

НЕБЕ,

от хиляди звезди,

ЗЕМЯ,

от хиляди бразди,

ЛЮБОВ,

от светлина струи,

В нашите сърца,

Души.

*„Небето - Велик, организиран свят,
а Земята - непроявен свят, който
продължава да се устройва.“*

МОРЕ, НЕБЕ, ЗЕМЯ, ЛЮБОВ

Море, небе, земя
и Вие, светове космични,
сътворени с Мъдрост,
Истина, Любов,
В една издишка-вдишка
на Абсолюта Вечен,
безграничен,
тайнствен,
хармоничен.

Море, небе, земя
и слънце, въздух,
светлина,
за да растеме здрави,
силни и любящи,
мъдри, истинни,
добри,
във нашите тела
и дух, души.

МОРЕ

Море, достигнало
дълбока старост,
от твоите негра
животът бликнал е.

Море на младостта,
море на Любовта,
на радостта
и бурите внезапни,
с надигащите се вълни
кипящи.

Море, вода - заливаща,
обливаща, пречистваща,
успокояваща, каляваща,
присъстваща във всяка
наша клетка -
животворна, паметлива.

Море, вода, танцуваща
в играта на вълни,
в подскоците на ручей,
в грохота на водопади,
в спокойствието на реки -
спасителни, миролюбиви.

Море на приливи и отливи,
на бури и спокойствие
в нашите души,
на бели кораби,
с които смело плуваме
към пристаните нови,
светли на духа.

КОПНЕЖ

Копнежът ни по теб,
МОРЕ, НЕБЕ, ЗЕМЯ,
ЛЮБОВ,

е закодиран в
наште клетки.

Копнежът ни по теб, МОРЕ,
люлее ни

В презръдките ти летни,
топли,

изумрудени и сини,
розово-червени в утринта,
виолетови на залез,
и сребристо-тъмни
през нощта.

Копнежът ни по теб, НЕБЕ,
е детски чист:

В хвърчилото и птиците,
В облаците бели,
В дъжда и цветните дъги,
В изгрева на слънцето
и светлината,

В близките, далечните
звезди

на цялата Вселена,
тъй мъдро и красиво
устроена.

Копнежът ни по теб, ЗЕМЯ,
е в кръговрата ти космичен
на законите, сезоните.

КЪМПИНГ „ОАЗИС“

Стоиш на висок бряг вдоген в морето. Отгясно - малък, закътан скалист залив, с тясна пясъчна ивица, отляво - широк, щедро устроен от природата залив, с дюни, тополи, кипариси, малка рекичка, която се влива в морето.

Въздухът е свеж, със странна смесица от аромати. Отдолу, от скалите мирише на водорасли, на миди, на море. Ако се обърнеш на юг, ароматът е друг - пред тебе има изоставена градина с плодни дървета и голяма поляна обрасла с треви и билки: равнец, салвия, камшик, еньовче... А още по-нататък е Странджа планина, с широколистните си гори, останки от древни тракийски крепости, светилища, долмени и тайнственост скрита от векове.

Небето е розово, очакваш изгрева на слънцето. Морето е спокойно, малки вълни с лек плясък събуждат скалите. Ако гледаш дълго напред, чак до хоризонта, започва да ти се струва, че плуваш във водата, че идваш към брега и се отдръпваш с вълните, че летиш заедно с гларусите по алената пътека на първите слънчеви лъчи.

Къмпинг „Оазис“ се събужда в тишината, в аромата на морския и планински въздух. Най-ранобудните вече са посрещнали слънцето, други - тичат край брега на морето, играят гимнастика, разхождат миролюбиви кучета... От палатките, караваните се чува тиха музика, говор и песен, смях. Едно многолико, многовъзрастово, красиво, добронамерено общество от майки, бащи, деца, започва новия ден, с обич към всичко, което го заобикаля, радва се на слънцето, простора, морето, вятъра за сърф, за хвърчилата в небето, радва се и с нетърпение очаква появата на делфините, които танцуват призори или вечер, с музиката и ритъма на вълните, в цветната омая на лъчите.

Това е къмпинг „Оазис“ - едно райско кътче където съюза между небето, земята, морето, планината е толкова чист, осезаем, богатен, красив.

В РАННИ ЗОРИ - 1

Стоя на брега в ранни зори.
Морето тихо, гальовно шуми.
Препраща музиката си вечна,
В малки, изгриви вълни.

На изток розовее, аленее
небето
и с любов оглежда
лицето си чисто
в морето.

Ранобудните гларуси
плавно се реят
по дията алена,
отразена във водата.
Достигат брега, кацат
и царствено крачат
по влажния пясък.
Плетеница красива
на зигзаг плетат,
докато вълните
не я отнесат.

Врабците - весели гроздове
по тополите висят
и неспирно цвъртят,
свойта хорова песен -
възхвала на изгрева летен,
небесен.

Цикалиите - многогласно,
протяжно пеят,
щурците - буювали цяла нощ -
лъка на цигулките
плавно теглят,
в омаята цветна на изгрева,
въздуха, морето,
на слънцето в душата ми,
сърцето.

В РАНИ ЗОРИ - 2

В ранни зори ти стани,
когато морето, земята,
сън сладък сънуват
под ярки звезди.

В ранни зори ти стани
и по пясъка Влажен
- очакващ топлината
на слънцето -
ти тръгни.

С радост и песен,
с устрем на Волята
и порив божествен,
ти през днешния ген
едно добро направи,
стих, картина, музика
- за красотата на лятото,
на света -
със светлина и багри
небесни, ти сътвори.

*Къмпинг „Оазис“
Лято 2004 год.*

ПРИЗОРИ

От изток - слънцето тържествено,
с радост и сила изгрява.

На запад - бледа и кротка -
луната бавно се разпада.

Кръговратът тече,
нишките на живота
безспирно тъче:
земен, небесен,
Божествено-мъдро
устроен и вечен.

*Къмпинг „Оазис“
2004 год.*

ПРИИЖДАТ МОРСКИТЕ ВЪЛНИ

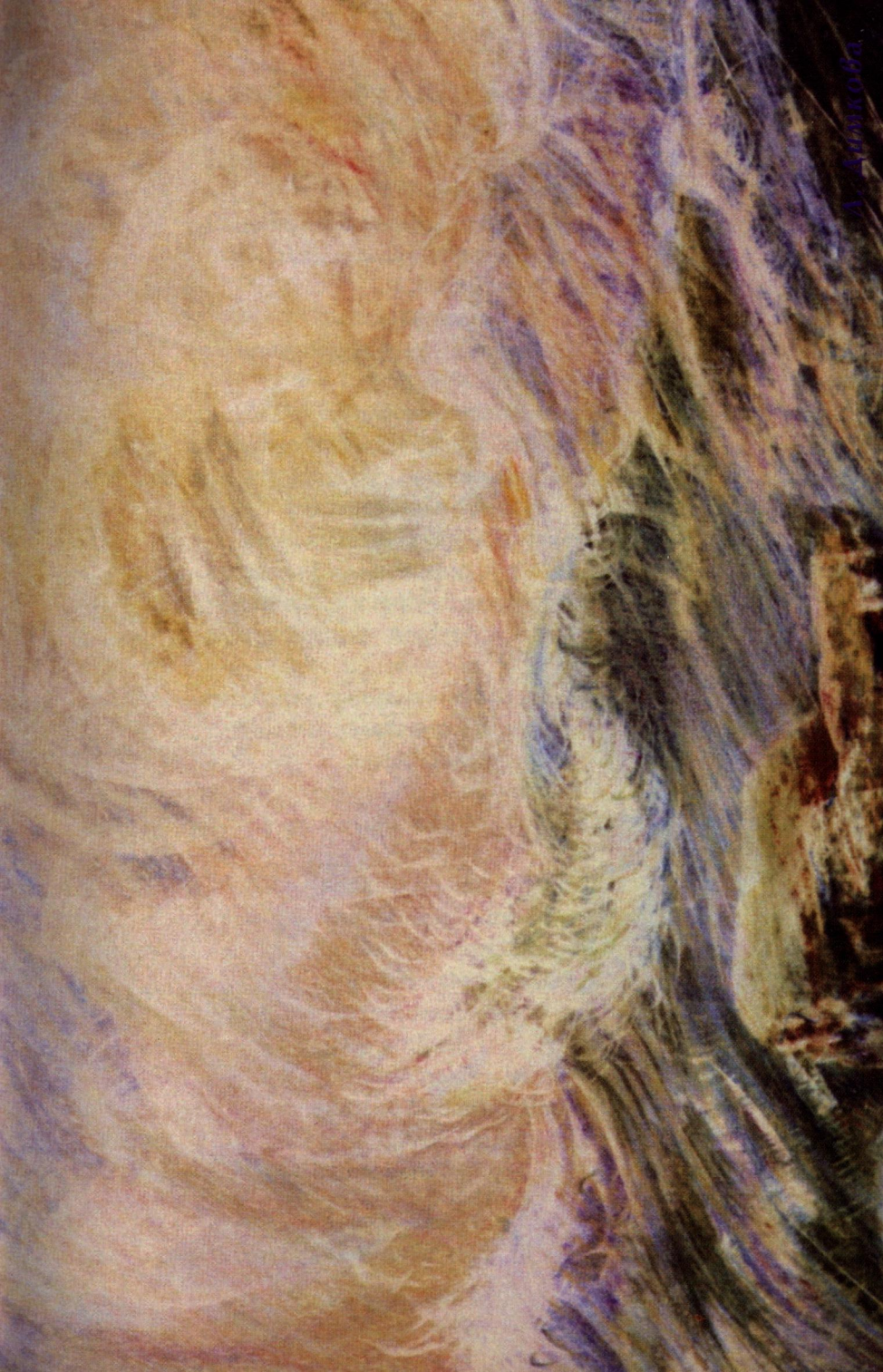
Прииждат морските Вълни,
със буен устрем,
с мекота гальовна,
обливат твърдите скали,
В прегръдка Волна,
нежна и сурова.

Прииждат чувствата, стремежите,
желанията ни човешки,
със буйна, тиха радост,
плам и широта,
В сърцата ни предвечни.

Дали се носим ний
по тез вълни
- разблъсквани от ветровете -
с кормило здраво във ръцете
от мъдрост, сила,
истина, любов?

Къмпинг „Оазис“

Лято 2005 г.

ДЪГИ НЕБЕСНИ

Дъждът премина бързо.
Поръси плажа, дюните,
прашясалия къмпинг.
Във Весел облак
отлетя на юг.

Дъга небесна
разцъфтя в небето.
С единия си край
бе стъпила на
Странджа планина,
а другият
бе топнала в морето.

До нея извиси снага
сестра - близначка,
по-фина, бледа,
облечена във
цветове прозрачни.

С пъстрите си шалове
от седем цвята
дъгите затанцуваха
с вълните укротени,
със брега, скалите
и Земята,
докато избледняха,
разтвориха във въздуха,
в облаците бели,
небесата.

*Къмпинг „Оазис“,
Лято 2006 г.*

ДЕЛФИНИ ТАНЦУВАТ НА ЗАЛЕЗ

Делфини танцуват на залез

В морето.

Децата се рагват,

танцуват по пясъка розов.

Притихнали гларуси танцуват

Във Въздуха,

докосват с крилете Вълните,

В ритъма нежен - делфинен.

А ние - „големите“ хора,

стояхме безмълвни,

потопени В танца - съюз

между Въздуха, морето,

земята,

птиците, делфините,

слънцето, залеза,

небесата.

Къмпинг „Оазис“,

Лято 2005 г.

ВЕНЕРА

Зелено-синьо,
гальовно море,
хладни дюни,
поляни, щурци,
Странджански буки
В потайни дъбрави,
дъхави, тучни ливади
и звезди, звезди...

Стопяват се тихо,
призори,
безмълвно, на групи,
една по една,
само Зорницата
царствена,
В блестяща бяла
одежда,
отлита от небосвода
последна,
проектирала към нас,
към Земята,
своята Любов Божествена,
свята.

*Къмпинг „Оазис“,
Лято 2005 г.*

СОЗОПОЛ - АПОЛОНИЯ ПОНТИКА

Созопол, Аполония Понтика, град на спасението! Обикнах те още като дете, когато за първи път видях твоя полуостров зелен. Обикнах всяко кътче, въгълче от старинните ти къщи, със скърцащи дървени порти и подове, тераси, тавани; църквите, малките параклиси, които денем и нощем стояха отворени, със запалени кандилца; тесните, преплетени, кръстосващи се улички, криещи изненади, преходни тайни, в неочакваните изходи, прегради, чупки, стъпала. Обикнах уханието на лозниците, смокините; мириса на риба и сол, на миди и съхнещи под слънцето рибарски мрежи; крайбрежната ивица от пътеки между къщите и морето, пристанището, обрасли с треви, трънки, коприва, морски краставички - ние, децата, обследвахме всяка една от тези пътеки, разказвайки си истории за пътешествия, съкровища, за живота на рибното царство. Обикнах високите, разстлани нашироко скали в най-източния край на полуострова, вгаден в морето. Когато излезе силна буря, вълните със силен грохот се разбиват в скалите - водни облаци излитат нагоре с хиляди пръски. Кипежа, бялата пяна, феерията от стихийната игра между морето, вятъра, скалите, изпълва сетивата - разбираш, колко голяма, непредвидима, неукротима е силата на живата природа, на създателя.

Созопол, Аполония Понтика „нарича още според географа Помпоний Мела, Магна (Велика) Аполония“. Създадена през 611 год. пр. Хр. на брега на Черно море от преселници гърци от Мала Азия като полис (град - държавя). Те заварили тук тракийските царства - строители на крепости, светилища, изкусни майстори в занаятите, любящи стопани на плодородните равнини на Горно-тракийската низина, която в Античността произвеждала огромно количество зърно, така необходимо за Елада. И влезли в съюз - елини, с „тракискирмиани, живеещи над Аполония“. Разменяли метали и дървен материал срещу риба и сол, жито и вино за маслини и маслиново масло... Смесвали се, сгодявали се, раждали деца, които

съграждали тракийски светилища и храмове на Афродита, Аполон, който бил честван с епитета Иятрос (лечител) - необичайна за този Бог функция.

Каква удивителна смесица от стилове и красота може да види човек в Археологическия музей в Созопол от тракийски, йонийски съдове, аполонийски статуетки, сребърни монети, и амфори, много амфори, различни по големина, с изящни, меки като на женското тяло форми, в които пренасяли маслини, вино, жито, осолена риба...

Кой ли не е писал за тебе, Аполония Понтика, кой ли не е минал оттук, отгъхвал край зелените ти брегове и Странджа планина, отпивал от изворите с пресна, жива вода? И Страбон, и Плиний Стари, и римският поет Овидий, и писателят Еней, и Анаксандър, и Филип Македонски и Великият Александър Македонски и Свети Павел, и първите християни... Тракийските светилища и храмове в прослава на Боговете на траките и Боговете на гърците поддържали огъня на живота в малкия полуостров, издържал столетия на бури, вълни, завоеватели, поражения...

И отново спасен от съдбата, ти, полуостров зелен - даряваш почивка, отгъх, спасение, на хиляди български и чуждестранни гости. Както казва моята приятелка Барбара Добринска - актриса от Варшавския драматичен театър, която много лета идва в Созопол, „тук има магнит, който неудържимо ме привлича“.

Вървя из полуострова зелен, съзерцавам морето - през мене преминават векове и събития. Сядам под смокиново дърво на крайбрежната алея, където в детството ми имаше само пътеки. Параклисът зад мене, на високото, е затворен, до него има кафене. Много промени са станали в Созопол.

Няма го вече Яни Хрисопулос, художник - маринист, да разстила боите върху платното изричайки гумите: „Един живот не стига, една вълна да нарисуваш“.

Няма я вече и Ана Батиньоти - „властната царица“, чиято къща е обявена за паметник, нито писателят-поет Славчо Чернишев, сродил са за дълги години с града и хората,

посрещал в малкия си дом интелектуалци, рибари, капитани, Константин Паустовски...

Но къщите на полуострова се редят все така плътно една до друга от двете страни на трите главни улици, както преди столетия, оставяйки тук-там тесни улички, наричани „римини“. А извън него, в околностите, са все още малкият Райски залив и Царският плаж, Каваците, Коренята, Харманите, Герена...

Тук, в града на спасението си дават среща от 1984 година артисти, музиканти, поети, художници, писатели, журналисти, кинематографи в празниците на изкуствата, наречени „Аполония“, които възкресяват чудни мигове от древния, днешния, бъдещия живот. Тук, в криптата „Света Марина“ е звучал гласа на Никола Гюзелев, Валери Попова, гласовете на млади български гаровити певци, пръснати по света; тук са изричани добри, истински слова; прекрасни картини са украсявали стените на града и галерии... Тук, в града на спасението са се създавали много приятелски, дългогодишни връзки, възниквали са, обменяли са се нови идеи...

Колко много спомени и преживявания прииждат в мен. Оставам ги там, където са се случили - в отрязъка на времето и гледам от високото двата големи залива, в които плуват яхти и лодки, пъстроцветни сърфисти. Вълните прииждат, заливат скалите, отдръпват се. Черно море е синьо-зелено, с по-тъмни, плътни ивици в същия цвят, по които погледът ми стига до острова „Свети Иван“, „Свети Петър“ и надалече, далече навътре. Чувствам се лека, като бягаща по вълните, радостна, в душата ми е светло. Изричам на глас: “Благодаря ти, Созопол, Аполония Понтика! Град на спасението остана!”

* За историческата справка е използвана книгата „Аполония Понтика“ от Божидар Димитров, Университетско издание, 2004 г.

Над Хималаите

мир цари,
хармонија и тишина
от висини.

Какво са планините, без гордите, високи върхове, зареяни
В синьото небе?

Какво са планините, без изворите, ручеите бистри,
реките, бързащи надолу в равнините, долините?

Какво са планините, без горите, сърните, орлите,
стагата с хлопатарите, звънците?

Какво са планините, без пъстрите поляни, тучните
ливади?

Какво са планините, без небето и земята?

Те самите - небе, земя, скали и минерали, цветя, треви,
простор и въздух, тишина, живот за хора, птици и животни -
В хармония, единство, красота.

На Рила Възлезни - мистична, Величава, с десетки езера -
Всевиждащи като очи.

На Върховете Пирински стъпи, гушата ти да литне към
небето - гранична, в безграничност.

Във меките Родопи - широки, топли, като женска пазва
- потъни и отгъхни сред нежните цветя на пъстрите поляни.
Орфеевият глас и лирата му, чуй! От сферите небесни на
хармония, въззема се нечувана симфония. Орфеевата музика,
послушай! Излива се, трепти с магнитна светлина в песните
родопски, огласящи България, света. Лети и в Космоса послание
за мир, живот, за творчество и красота към сферите небесни
на хармония, от нашата мъничка Земя*.

По топлия гръбнак на Стара планина тръгни - от Ком до
Черното море, стигни. И радвай се на водопади - райски пръскала,
на дивите кози, орли, на егелвайсите, полепнали в презгръдка
нежна с високите скали. Врѣх Ботев изкачи и чуѣ: "Гора зашуми,
Вятър повеѣ, Балканът пее хайдушка песен."

* Космическият кораб „Вояджер“ излетя от планетата Земя през 1977 година и поѣ към Млечния път. Върху него е закрепена златна плоча, съдържаща фотоси, земни звуци, поздравѣ на 60 различни езици и музика. Родопската песен „Излел е Дельо хайдутин“ звучи редом със симфоните на Бетовен, Бах и Моцарт. Тази плоча е най-дългата протегнатата ръка за мир от нашата планета Земя към Всемира.

НА МУСАЛА

Вихри снежни завъртя
Вятър буен - близо до Бога -
на Мусала, през нощта.
Всичко потрепери, заехтя,
тътен земен прогърмя.

Люшна се върхът -
в битки земни
и небесни
много пъти устоял.
Знаещ - винаги
след бурите, мъглите,
иде светлината
на Божествения рай.

Сгушени в одеялата,
сгряти от приятелските
жестове,
от топлината в песните,
словата,
ние възпявахме мощта
и мъдростта, истината,
любовта, с които сътворен
е Космоса, нашта мъничка
Земя.

На сутринта слънцето изгря,
през снежни облаци - кълба,
покрили върховете, небесата.
Вихрушки бели
със сребърни стрели
засипваха очите ни, лицата.

Стояхме уловени за ръце,
под напора на Вятъра,
отворилото се небе -
единни, радостни, щастливи,
Във бодрата Верига на Върха,
на Мусала,
и тихо пеехме молитва свята
за мир, Любов
на Всички хора по Земята.

*Мусала
януари 2005 г.*

*„И рече Бог: Поставям дъгата си в облака
и тя ще бъде белег на завета между мене и Земята.“*

Битие, 9:13

ЗАВЕТЪТ НА ЦВЕТНИТЕ ЛЪЧИ НА СВЕТЛИНАТА

Вървим към слънцето
във утрините
тихи и лъчисти.

Вървим към слънцето
в мъгли и дъждове,
във бури, снегове.

Вървим към слънцето,
през всички дни и часове,
със помощта
на седем светли духове.

В очите ни припламват
чудните им цветове:
зелено, жълто и червено,
оранжево, лилаво, синьо.

А розовият лъч на Любовта
издига ни високо -
в Орфеевата планина,
на Мусала, на Рила,
за да изпълним ний
завета на цветните лъчи
на седможивата дъга,
която Бог постави
като завет между небето
и твърдата на нашата Земя.

*Родопите
с. Гела, 2004 г.*

„Отношенията между човека и водата винаги са били сложни, защото тя е необятна, защото от самото си раждане тя не е престанала да се преобразява. Всяка капка съдържа в себе си световната памет.“

КАПКИ ДЪЖДОВНИ

Капки дъждовни,
капки безценни,
в края на юни,
когато нещо в природата
Все още цъфти,
а друго - започва
да зрее.

Капки дъждовни,
капки безценни,
обливат поляните горски,
косите ни, ръцете,
лицата,
нозете ни боси,
тревите, цветята,

А ние играем
Паневритмия -
танц вечен, космичен,
на хората земни, слънца
и планети -
облени от капките
ценни, безценни,
дъждовни.

Дъга - небесна,
млада, свежа,
засия над планината.

Дъга - небесна хубавица,
Вплела в своята одежда
седем цвята:
на Любов, живот във
Вечността,
с Мъдрост, Истина
и сила, с красота
и светлина.

Родопите
Юни, 2005 год.

*„Изворът сам няма да дойде при вас,
Вие трябва да отидете при него.“*

ВЯРА

Да търсиш бряг
спасителен,
без силна Вяра,
няма да достигнеш.

Да търсиш извор
чист във планината,
без път към него -
няма да откриеш.

Да искаш любовта
В сърцето си,
без любовта към Бога,
няма да усетиш.

Рила

Лято 2005 г.

ЗОВАТ МЕ ВЪРХОВЕ ВИСОКИ

Зоват ме върхове високи,
зове ме синьото небе
на Рила, Пирин и Родопи,
на Стара планина -
протегнала снага
към Черното море.

Зоват ме върхове високи,
обвити в синя светлина,
и четирите посоки
на света:
животът в тях на хора,
птици, растения, животни
и връзките на естеството,
законите Божествени
на живата природа,
създадени със силата
на Любовта.

Зоват ме върхове високи,
но цъва час, когато чувам
глас:
„Помни, че трябва горе да си,
слезни и знай,
на всички полезен бъди“.

*Рила
Лято 2006 г.*

ПРЕДИ ДА ЗАВАЛИ ДЪЖДА

Преди да завали
 гъжда
такава ярка
светлина огря
Върлищница, Клисуре
и стигна като лъч
до Стара планина.

Гората цяла светна:
клонче, пъпка, цвят...
И блесна като диамант.

Настъпи пълна тишина.
Дъждът дойде като
 стена.
Изсипа се на тежки
 Водни стълбове
- подпирачи небето тъмно -
раздирани от бляскави
 светкавици
над младата гора.

Отново грейна слънце,
светлина обля измитата
 гора, града,
но беше вече друга -
мека, ласкава, спокойна,
без блясъка на диаманта
 В онзи миг -
преди да завали дъжда.

*Клисуре
Май 2006 г.*

Л. Димкова

БЛЕСТИ РЕКАТА

Блести реката
като слюда
Във ждрелото
синкаво, потайно,
между скалите -
образи на Великани,
застинали на пост
и размисъл хилядолетен.

Блести реката,
бяга в своя път
осморен
през ждрелото.

И пени се,
В отскоците
по праговете
на вечното движение -
от върха
към долината,
към хората, полята,
да се роди нов плод
от семената.

Високо, горе,
- над реката
и над ждрелото
синкаво, потайно
и над скалите
остри, причудливи -
искри небето
лятно, синьо
и слънцето горещо
щедро сипе благодат.

*Роговите
Лято 2005 г.*

РУЧЕЙ

Малко си, живо,
ручейче мило,
леко се лееш,
тихо пееш.
Но щом срещнеш
Високи скали,
разперваш като криле
пенливите си води
и гръмко отекваш
с глас водопаден.

Утихваш в поляните
равни,
провираш се в треви,
билки уханни
и с радост се вливаш
в езерото - Близнака,
сродяваш се с водата
пречиста, тайнствена,
мистична.

*Рила
Лято 2006 г.*

ЦАРСТВЕНО ДЪРВО

Видях в гората
царствено дърво.
О, колко живо
беше то!

Дванадесет могъщи
клона
издигаха се нависоко,
нашироко.

Обхващаха небе,
простор и светлина,
говореха с езика свой
на корените си - събратя,
които ги пояха щедро
със соковете
на земята.

Прекрасно бе това
Божествено дърво,
израсло в края
на гората
и свързващо небето
синьо със земята.

Клисура

Лято 20005 г.

СЛЪНЧОГЛЕДИ

Слънчогледи, слънчогледи -
хиляди земни слънца.
Каква чудна сила и мъдрост
се крие във Вашите стъбла!

А каква красота -
във Вашите грейнали,
жълти лица,
с които посрещате
изгрева на слънцето.
Не клюмвате -
в зноя на пладнето,
изпращате гългия
залез на запада,
почивате - в неведомия
шепот на нощта.

И отново
- при първия лъч
на слънцето -
поглеждате Весело света,
с измити, чисти
от юнския гъжг
лица.

И отново грейвате
- тук на земята,
В нивите с макове
и синя метличина -
хиляди земни,
слънчо-гледи
слънца.

*Стара Загора
Лято 2005 г.*

ОБИЧАМ ДА ГЛЕДАМ

Обичам да гледам
нощните влакове
- светулки прозрачни -
В юнския зрач.

Обичам да гледам
светулките мънички
- как кротко припламват -
В житата, тревите уханни
на юнския зрач.

Обичам да слушам
песента на щурците,
неспирна, зовяща
под звездите
- очите блестящи -
на юнските нощи.

Обичам да слушам
как бият сърцата ни
В ритъм единен,
а душите ни,
с трепет зоват се:
“Ела, обгърни ни, любов!
Влей в сърцата ни
възторг, преклонение
пред великото тайнство
на човешката - божествена
обич, творяща живот,
даряваща радост,
благословение“.

*Клисура
Лято 2005 г.*

*Златна подкова плува в Махабур. Звездите на цялата
Вселена се отразяват в езерата Рилски.*

*Трептят в езерата Рилски сребърни отблясъци от
светлина. Танцуват във водите Светли същества - ундини мъдри,
закачливи, мили.*

ПЕПЕРУДИ

Две пеперуги
танцуват валс
сред тревите, цветята.

Завиха към ручея
бистър,
потопиха крилца
във водата.

Докоснаха челото ми,
косата
и отплуваха в небето,
синева̀та.

*Рила
Лято 2005 г.*

КОПНЕЖ КЪМ СЪВЪРШЕНСТВО

О, колко поривисто-нежно
пеят на разсъмване
щурците.

Дъхти сеното прясно
окошено.

Ливадите, градините,
упойват с аромата
на треви, цветя,
на билки и роса.

Звездите - августовски,
ярки, близки и далечни
трептят, пулсират
в своя тон космичен,
безконечен.

По пътя Млечен
тръгвам сред звездите
и тиха, нежна
радост ме изпълва,
с копнеж към
съвършенство.

*Клисура
Лято 2005 г.*

КВАДРАТ

От сблъсъка на двойките
страни в квадрата
рушат се стари сгради,
нрави, мисли, чувства,
светове.

Ограниченото пространство
на квадрата
в наште домове от плът
ни учи как да излитаме
и как отново
да се приземяваме
по нишката безкрайна,
изтъкана здраво
от Духа.

От сблъсъка в стените
на квадрата
се раждат нови мисли,
хора и планети, светове.

Пловдив

Пролет 2006 г.

Отражения красиви
си оставате Все пак
на Великата Реалност,
създаваща Всичко
В този час.

Пловдив
Лято - 2006 год.

МЕЖДУ НЕБЕТО И ЗЕМЯТА

Ята от птици
вият кръгове
В лазурното небе.

Дърветата в одежда
жълта,
махат им за сбогом,
с клоните -
ръце.

И тиха музика
звучи
Във листопада
нежен,
В пляска на
птичките криле.

Стоя сред хълмовете
В тишината.
Стоя сама между
небето и земята.

Отлитам с птичките
ята на юг,
помахвам с
клоните - ръце,
оставам тук.

*Дунавска хълмиста
равнина, 2005 г.*

ЖАР-ПТИЦА

Листо златисто
кацна
В моите коси.

Забързаните крачки
спрях.
Към синьото небе
през клоните
се Взрях.

Подухна Вятър.
Обгърната
от листопада
жар-птица станах,
към слънцето
летях,
с небе, земя, дървета,
с Вечността -
за миг се слях.

*Пловдив
Есен 2005 г.*

ЗИМНО НЕБЕ

Прекрасна си
на небосвода
тъмен, зимен,
 снежен,
В своето новолуние
 Луна.

Прекрасна е Венера
- ярка като слънце -
В нощната тъма,
като снежинка
 многоъгълна,
облечена във греха
непопяща се на
 любовта.

О, колко ярко светят
 гвете
една до друга в нощите,
пред рождеството
 на Христа.

Като в картина
 гревна,
пасторална,
 Вечно нова,
рисувана от огъня
Божествено-космичен
на Мъдростта
 и Любовта.

*Клисура,
Зима 2006 г.*

СВЕТИЛНИК

Нима е рано да запалиш
светилника в три часа
през нощта,
когато зимната хала
Вън вие, фучи?
Елхи и боровете превиват
снаги,
оркестър огромен -
свири Бах и Бетовен.

Сътворяват се галактики,
планети, светове,
слънцето, небето,
водата, земята,
изригват вулкани,
издигат се върхове...

Борба Велика се води
между мрака и светлината
между хората, зверове...

Пред зазоряване -
утихват звуците
метежни.

Възема се симфония
от сфери на Божествена
хармония.

Виделина изгрява в мрака,
светилникът - облян е
в синьо-бяла светлина.

*Клисура
Зима 2007 год.*

ТИШИНА

Тишина.

Само повеј
на Вятър
В безкрајната белоата.

Тишина.

Полето блести
от кристалчета
В цветни дъги.

Тишина.

Вихрушка
засипва лицето
ми с нежни стрели.

Тишина.

Небето - синьо,
огледало е
на моята Душа.

Клисура

Зима 2006 г.

*„Свърже ли се с природата, човек отваря
сърцето си за всички живи същества.
Той гледа на тях, като на ценни книги“*

ДА ЧУЕШ ЧИЧОПЕЙ

Да чуеш чичопей
 през януари,
укрил се в клоните
сред пухкавия сняг,
покрил елхи, борове,
трепетлики
и храсти шипкови,
полегнали треви,
 брези...

Да чуеш чичопей
 през януари,
когато слънцето
блести и всичко
като в приказка
 искри,
през цветовете
на многохлядни
 дъги.

Да чуеш чичопей
 през януари,
как бодро пей
на бора заскрежен
е радост тъй голяма,
в сърцето - топлина,
любов от песента
във тебе да се влей.

С усмивка да се озариш
и песен от устата ти
да бликне,
като извор чист,
сред необятната планинска
красота
от заснежени върхове,
небе и ярка светлина.

*Клисура,
Зима 2006 г.*

Д. Златарева

ПРЕДЧУВСТВИЕ

Тревите - сухи, избелели,
небето сиво-синьо,
с облаци големи.

Шуми реката Стряма,
В бързия си бяг,
шуми гората на Балкана,
с вятър южен долетял.

А Влажната земя,
притоплена от обедното
слънце,
събужда се
от зимния си сън,
с предчувствие за
пролетта, за радостта,
със песента на птицата
една,
която дълго свиреше
на пресекулки
фа-фа-фа.

Клисура

Февруари 2006 г.

ОКО СРЕБРИСТО

Огромен, тъмен облак
засенчи пролетното слънце,
на розовия хоризонт
във утринта.

Замлъкна Веселият
хоровод
на птиците, ранили
в песента.

Заглъхна кучешкият лай,
подвикванията на козаря
и свирката на нашия
съсед - лозаря.

След четвърт час
око сребристо
блесна в тъмнината
на облака голям.

И пак запяха
птиците,
и пак засвири
със уста лозаря.

Завесата на действието
ново
- от Всекидневния живот -
бе вдигната отново
със лекота изящна,
от слънчевата светлина.

*Клисура
Пролет 2006 г.*

ОБНОВЛЕНИЕ

Разорана, дъхава, топла,
тупти земята,
В очакване да я засеем
със семената.

Дъхти пръстта
на сила, сок, живот,
на пролет,
с ритъм нов.

И пеят, пеят
птици в напревара,
Възпяват изгрева
на слънцето,
през пролетната
утрин хладна.

Небето - чисто,
Ведро, синьо,
приканва ни
за полет
на душите,
за песен в
ла-мажор,
за работа с любов
и вдъхновение,
за топла гума,
радост - чиста,
обновление.

Клисура

Пролет 2006 г.

ВИСОКО НАД НАС II

Високо, високо над нас,
В открития космос,
лети международна
космическа станция -
люлка небесна.

В нея работят Юрий и Томас,
Сюзан и Кели,
Ричард и Джим, Сергей Крекалов...
Десетки хора,
земно-космични,
различни по раса,
Възраст и пол,
но близки, хармонични
по Дух и Душа,
обединени от общата цел -
да узнаем повече,
да прозрем
каква е нашата връзка
между небето-земята,
как да живеем по-мъдро,
достойно,
с любов в сърцата,
как да опознаваме
другите светове,
формите на живот -
близки, далечни,
как да ставаме приятели,
съработници в общото,
цялото,
от което всички сме
клетки - частици,
безценни, космични.

ВИСОКО НАД НАС III

Високо, високо над нас -
хора обикновени,
топли, земни,
обличат своите грехи
светли, защитни.

Излитат от космичната
станция като птици -
измерват, проверяват
връзките небе - земя,
концентрирани,
вгълбени,
зараяни в тишината
на Космоса,
където няма повеи
на вятър в косите,
топлината на угарта
в браздите,
поляните с горски цветя,
шарените черги на мама,
нито пчелина,
крушата до плета...

Тишината космична
струи,
хората земни,
силни добри,
- знаещи повече от нас
за земята, законите,
управляващи гравитацията,
атомите, енергията, телата -
изучават живота небесен,
със светли мисли
и любов в сърцата.

НЕБЕТО СЪГРАЖДА

Небето съгражда земята
с морета, реки, планини,
бистри ручей, долини,
равнини,
цветя, гървета, треви,
плодове, жита, хора -
Души.

Небето пази своите
тайни.
Със звездна точност,
от време-пространство
то ги открива
на любящите, мъдри,
силни хора, добри.

Небето - покров,
небето - надежда
и зов,
небето - наш дом
непреходен,
Вечен и нов.

Пловдив

Зима 2006 г.

РИЛСКО НЕБЕ

Величествен, прекрасен,
близък, топъл си,
небесен Храм
през тези августовски
Рилски нощи.

Съзвездията -
приказни селения -
разстилат мъдри,
стройни форми,
облечени във грехата
словесна
на чудни митове,
предания.

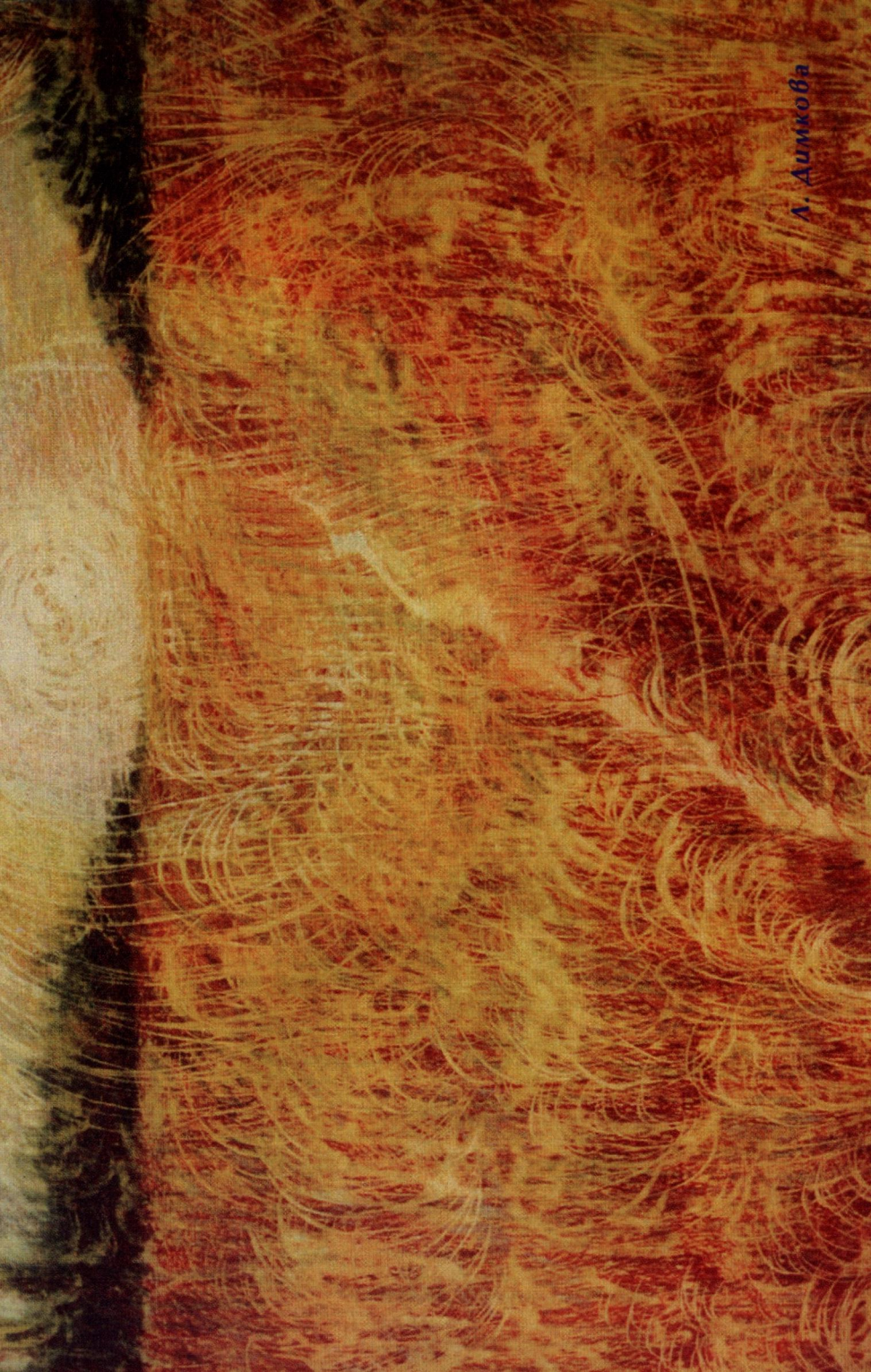
Преминали столетия,
разкриват ни, те -
ключовите думи, тайни,
явните послания на нас,
родените през двадесети,
двадесет и първи век,
отправили сърца и ум,
мечти в реалност
- земна и космична -
жаден Взор
към Вега и Стрелец,
към Сириус и Скорпион,
към Лира, Лебед,
Орион.

Рила

Лято 2005 г.

Надеждата, че пак
ще тичаме в ливади
гъхави,
със бисерна роса,
че с топли пръсти
ще погалим нежно
детската глава
и ще докоснем с устни
майчиното чело,
благославящата бащина
ръка.

Надеждата, че утре
ще вървим отново заедно
по пътя земен и небесен,
че ще работим и творим
с Любов и светлина,
със Мъдрост, красота.

Л. Димкова

*„В неделята на Великден
природата се радва и празнува -
камъните танцуват с огъня,
огънят танцува с водата.
Светът се обновява.“*

ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Възкръсват Душите ни
жадни
за Любов, светлина,
топлина.

Възкръсват Душите ни
жадни
за хармония, мир,
красота.

Възкръсват Душите ни
жадни,
с Христовото Възкресение -
да живеем, работим,
творим,
с непресекващо Въдъхновение.

*Пловдив
Великден 2005 г.*

ЩОМ ПОГЛЕДНА

Щом погледна НЕБЕТО,
Душата ми -
птица сияйна,
литва към слънцето Волна,
свободна, щастлива.

Щом погледна ЗЕМЯТА,
ръцете ми с любов
засяват семената,
с надежда за жетва
богата.

Щом погледна МОРЕТО,
Вълни от обич и нежност,
от Вяра и сила
- В пристана Вечен -
прииждат В сърцето.

Щом погледна ЛИЦАТА,
очите човешки,
мисълта ми мигом
изпраца на всички
послания светли.

Гловдив

Лято 2005 г.

*„Природата е жива и пълна с живот навсякъде,
където условията на върховните ѝ закони го
допускат. И с разумни сили, които ние едва
сега започваме да осъзнаваме.“*

УНДИНИ - бързи, фини,
неуловими,
като материята
на водата.
Вие обитавате всяка
струйка - жива,
всяка капка
на реки, морета, океани,
извори и езера, на водопади.

ГНОМЧЕТАТА - тъй усърдни, славни,
от приказките на децата малки -
обичат да живеят
в рожкавата пръст, земята.
Понякога надничат закачливо
под тревите, под листата.
И шетат услужливо в градините,
полята,
припяват тихичко най-нежни песни
на всичко дето е посято,
със любов засято:
расти, цъфти и зрей,
събирай сладост, сила,
обилен плод налеи.

А САЛАМАНДРИТЕ къде живеят?

Те дишат в огъня отгаден

- не откриват -

на Прометей от боговете.

Пречистват ни със рои искри,

разпалват парещата жар -

свещена,

в сърцата ни, Душата,

чрез Любовта - Божествена,

която сипе благодат от небесата.

СЕЛФИ - бели, кълбовидни,
перести...

цветя - небесни разцъфтели,

Пегаси - крилати,

ангели - серафими,

с мощни, ефирни криле,

пазители, носители на

Любовта във синьото

небе.

* * *

Можеш ли да ходиш по цветните пътеки В планините,
без да смачкаш нито цветете, билка, ни трева, ни мравка, нито
клонче да отчупиш?

Мошеш ли да ходиш, да живееш на Земята и посяваш
семената, да се грижиш, ти, за тях до жетвата богата, без
да я рушиш и тъпчеш, замърсяваш, завладяваш и своиш?

Можеш ли да ходиш по Вълните на Морето до
пристанища далечни, континенти, хора и съдби? Вест да им
изпратиш блага за Любов, единство, мир?

Можеш ли с чувствата си, мислите, мечтите да летиш
В Небето синьо към слънцето, звездите? Но да оставаш здраво
свързан с живота на Земята - пъстър, многолик - до посления
си / първи миг?

Можеш ли да любиш: първо - Бога, живата природа, после
- ближния и себе си - подир, ти, намерил си разковничето на
живота, братко, мой!

СЪДЪРЖАНИЕ

Море, небе, земя, любов	4
Море	5
Копнеж	6
Странджа целува морето	9
Къмпинг „Оазис“	10
В ранни зори - 1	11
В ранни зори - 2	12
Призори	13
Пришждат морските вълни	14
Дъги небесни	16
Делфини танцуват на залез	17
Венера	18
Созопол	19
Какво са планините	23
На Мусала	24
Заветът на цветните лъчи на светлината	26
Капки дъждовни	27
Вяра	29
Зоват ме Върхове Високи	30
Преди да завали дъжда	31
Блести реката	33
Ручей	34
Царствено гърво	35
Слънчогледи	36
Обичам да гледам	37

Пеперуди	39
Копнеж към съвършенство	40
Квадрат	41
Отражения	42
Между небето и земята	45
Жар-прица	46
Зимно небе	47
Светилник	48
Тишина	49
Да чуеш чичопей	50
Предчувствие	53
Око сребристо	54
Обновление	55
Високо над нас I	56
Високо над нас II	57
Високо над нас III	58
Небето съгражда	59
Рилско небе	60
Надежда	61
Възкресение	64
Шом погледна	65
Ундини	66
Гномчета	66
Саламандри	67
Селфи	67
Можеш ли	68

Израснах на воля и свобода през детството си сред природата на моето малко, родно село, близо до Дунава. Обичах равнината и нейните хълмове, през които водеха многобройни пътеки, оставени от нозете на хората. И все копнеех да надгърна отвъд тези хълмове, отвъд Дунава, който се виеше като блестяща, сребриста лента, по която плувах към другите страни и морето, към другите хора... Обичах стройните редици от тополи с преплетени, устремени към небето клони и напуканата земя между тях, след оттеглянето

на водата. Обичах големите гървета с широки корони, застанали на страж в равнината; обичах и малките гървчета, и храстите, и тревите, цветята... Обичах полята, с безкрайните, полюшващи се вълни от житни класове. Обичах огъня и жаравата на огнището, на пещта.

Обичах да гледам небето през всички дни, часове и сезони, да пътувам сред звездите, сред светлината, през облаците, през седможивите цветни дъги... Обичах изгревите и дългите залези, с копнежа по скоро да дойде зората...

Обичах всичко и всички! Както и сега обичам всичко това. Обичам Живота! Във всички негови прояви и форми на нашата зелено-синя планета Земя и в целия Космос.